

Noia salva noi

Steph Bowe. «La noia del llac». Títol original anglès: Girl saves boy». Traducció d'Armand Carabén. Col·lecció Lluna Roja. Editorial La Galera. Barcelona, 2011. A partir 15 anys. Pàgs. 192. Preu paper: 15,95 €. Preu e-book: 10,95 €.

La primera novel·la d'un autor o una autora sempre és rebuda amb expectació. I si, com passa en aquest cas, l'autora l'ha escrita als 16 anys, encara més. S'han donat alguns casos d'autors precoços —en el sentit que no només escriuen des de molt joves sinó que també tenen la sort de publicar comercialment— que han

tingut una continuïtat en el temps i d'altres que han quedat oblidats a partir precisament de la seva primera obra.

La literatura, com la música, el cinema o el teatre, no s'escapa de la temptació de fer de tot el que és nou i teenager una mena d'Operación Triunfo —un programa televisiu de la prehistòria del qual gairebé ja no es recorda ningú i que va fer tan de bé com de mal a parts iguals— i etiquetar d'entrada una bona feina d'escriptura per aconseguir-ne una millor sortida.

Estaria bé que la jove autora Steph Bowe (Victoria, Austràlia, 1994) no caigués en aquesta trampa i, pel que porta escrit, tant en literatura com en el seu bloc, com per la seva reacció davant d'una entrevista de magazine televisiu australià de sofà, que he pogut visionar gràcies al miracle d'Internet, sembla que va per bon camí.

'La noia del llac' —que originalment en anglès es titula 'Girl saves boy' ('Noia salva noi') i probablement a les editorials en català i castellà els ha semblat massa evident i poc fantasy— no és ni una novel·la que pretén ser per a lectors joves —els autors joveníssims escriuen sempre per a autors madurs— ni tampoc una novel·la que es pugui titllar de romàntica, en el sentit de rosa, com he llegit en alguna ressenya malintencionada, simplement perquè la contracoberta la situï entre l'amor i amistat.

Steph Bowe ha estat una autora valenta i això li dóna molts punts a l'hora d'arrencar en el sector de les lletres. Li hauria estat més fàcil, segurament, a l'albada de l'adolescència quan la va escriure, d'optar per fer un clònic dels arguments sobrenaturals que devia haver llegit durant la seva etapa de formació. En canvi, agafa no només un tema rabiosament realista sinó que penetra en alguns dels aspectes del realisme que poden tocar més sensiblement els sentiments dels lectors.

Els personatges de 'La noia del llac' —els més joves, però els grans també— no ho tenen gens fàcil. Ella, Jewel, arrossega el sentiment de culpabilitat d'haver vist morir el seu germà petit ofegat arran d'un mal cop mentre jugava amb ella. Ell, Sacha, sap que té els mesos comptats per viure la vida perquè li han diagnosticat leucèmia sense retorn. Però no és només això. Hi ha també conflictes de relació entre els grans que els envolten: els avis que han tingut cura de Jewel han mort, la mare de Jewel té depressions i porta una vida que no li ha permès educar la seva filla, els pares estan separats i fa més de deu anys que Jewel no ha parlat amb el seu pare... I ell, Sacha, a més de la malaltia terminal que pateix, ha viscut també la mort de la mare, ha de superar la nova relació del pare amb un col·lega del professorat de l'institut —homosexual— i per això —raó del títol en català i castellà— decideix que s'ha de

llençar al llac. Però ella, Jewel, hi serà per atzar i, així com no ho va poder fer amb el seu germà petit, el salvarà del suïcidi.

Tot això, que pot semblar que desveli, deshonestament i en excés per part meva, la trama, no és sinó la sinopsi d'un planteig que va creixent i que lentament aprofundeix sobretot en la relació entre els principals personatges (Sacha i Jewel, que alternen cadascun dels capítols) i també en la reflexió que cadascú d'ells fa al voltant de les dramàtiques situacions que han d'assumir quan són encara joves, amb ganes de viure, d'estimar i de creure que el món es pot capgirar com un colador o com si els que l'habiten fossin gnoms de jardí (i aquí sí que em callo la sorpresa del relat).

Hi ha, doncs, un grau de maduresa literària en l'autora que l'allunya de la carrincloneria que pul·lula malauradament tan sovint entre autors molts més grans que Steph Bowe quan gosen tocar qüestions delicades com totes les que planen en la novel·la 'La noia del llac'. Una opera prima que promet i que, si no s'estronca, pot ser el pòrtic a una obra de maduresa, sempre que s'ho pensi bé i no es vegi pressionada per la sortida internacional que ha tingut aquesta, amb algunes traduccions a altres llengües.
